

La Fira de Mostres de València ha estat fins ara una institució eficaç. El 1998, però, la Fira se la juga per mor de la globalització de l'economia mundial i per la competència amb les institucions de Barcelona i Madrid.

Una economia d'anar per comarques

FRANCESC BAYARRI

La salut de l'economia valenciana dependrà en 1998 de l'entramat industrial i comercial de les comarques més dinàmiques i no d'alguna audaç iniciativa que actuarà com a motor dels negocis. Serà, per tant, una història repetida.

El turisme de la costa, el taulell de la Plana, la juguina, el tèxtil i la sabata de comarques de l'interior i del sud del País Valencià... La ciutat de València seguirà sense capitalitzar l'economia del país, com tampoc actua de veritable capital política. L'ocupació, que el passat novembre se situava per primera vegada per davall de la mitjana estatal (12,82% de la població activa), continuarà dependent d'iniciatives aïllades distribuïdes per algunes comarques –tampoc totes– sense cap vinculació amb un disseny global estimulat per decisions polítiques, per la celebració d'un espectacular esdeveniment social

o per l'arribada d'alguna gran empresa.

València, en realitat, només ha aconseguit aglutinar i projectar a l'exterior una part de l'economia valenciana a través d'una institució realment eficaç: la Fira de Mostres. I en molta menor mesura a través de la Borsa de Valors. L'èxit de la Fira, tanmateix, pot canviar en els propers anys. La Fira de València se la juga en un futur de globalització de l'economia mundial, on algunes veus pronostiquen fins i tot la desaparició d'aquest tipus d'institucions. L'eliminació d'intermediacions de tot tipus en la naixent societat digital recolza aquesta profecia. Però sense recórrer a una posició tan extrema, resulta evident que la Fira s'enfronta a un moment decisiu. L'espectacular creixement de la Fira de Madrid en els darrers quinze anys i la competència dura que representa la Fira de Barcelona projecten ombres sobre el futur de l'entitat valenciana. Un expert ho explica així: "Mentre la Fira de València es troba entre les de primera categoria,

Els sectors productius localitzats en comarques concretes seran novament els motors de l'economia valenciana. La salut de la Fira i de la Borsa seran vitals per a la capital.

la ciutat no competeix amb altres de major demografia, serveis i projecció internacional". Una Fira de primera, en una ciutat de segona. D'acord amb aquesta idea, les fires secundàries (aquelles que promocionen productes locals i típics) tenen assegurat el futur dins dels seus discrets límits de negoci. També les grans fires europees poden tenir un paper en el món de les noves tecnologies digitals. La qüestió és quin paper tindrà una Fira internacional d'una ciutat intermèdia com València. Per la seua banda, la Borsa de València, l'altre possible mostrador de l'economia valenciana, ha anat perdent quota de negoci els darrers anys des de l'entrada en funcionament de l'anomenat mercat continu. I 1998 no trencarà aquesta tendència. L'entramat comarcal, en canvi, ve provocant sorpreses agradables a l'economia valenciana des de fa anys. En sectors consolidats, com el turístic, el tèxtil, la juguina o el calcer, s'ha afegit en l'última dècada el calcer, s'ha afegit en l'última dècada el taulell de la Plana, actualment un dels sectors més dinàmics, sorgit del no res. Per contra, algunes comarques amb monocultius econòmics travessen per problemes greus que hauran de solucionar en els propers mesos. Les crisis de dues fàbriques emblemàtiques de la Costera (Ferrys i Rodrigo Sancho) i de l'antic imperi de Luis Suñer a la Ribera Alta poden provocar tragèdies socials semblants a les de l'afonament de Segarra a la Vall d'Uixó fa deu anys, o a la reconversió industrial al Camp de Morvedre a principi de la dècada anterior.

L'ocupació ha donat mostres de millora els darrers mesos. Sempre, però, amb les especificitats valencianes: una elevada precarietat (sense necessitat de comptabilitzar les grans borses d'economia submergida a determinades comarques) i uns salaris industrials escandalosament per davall de la mitjana estatal. Unes característiques que no canviaran d'un any per a un altre.